

POTŘEBUJEME KŘEST SVATÝM HNĚVEM

LEONARD RAVENHILL

Pavel byl při pohledu na hlavní třídu Athén tvořenou zdmi chrámů falešných bohů rozezlen. Jazykem vznešeně ospalé alžbětinské angličtiny (Authorized Version) vypadá Pavlova reakce takto: „Jeho duch byl rozrušen.“ (Sk 17,10)

J. B. Phillips nám nabízí možná nejlepší obraz Pavlovy reakce na akademické Athény, zaplavené modlářstvím: „Když tam byl, byla jeho duše nad míru snesitelnosti podrážděna v konfrontaci s tak modlářským městem.“

Další překlad (Amplified Version) píše: „A když na ně Pavel čekal v Athénách, byl jeho duch zarmoucen a vyburcován k hněvu, vidouce, že je město plné model.“

Starověké Athény, přestože byly na úrovni a patřily kultuře, nebyly pro duši ničím víc než trapně lacinou omamnou látkou.

Dovolte, abych uvedl pár myšlenek, co Pavlova ducha tolik rozhněvalo, když kráčel athénskými ulicemi a viděl jejich hřích.

Pavel byl rozhořčen tím, jak velkou moc oklamat lidi má falešné náboženství.

Pavel byl rozhořčen nad bezhlavou oddaností, kterou lidé prokazovali bezmocným bohům.

Byl rozhořčen ohromností bohatství obětovaného na stavbu chrámů věnovaných podvodu.

Byl rozhořčen tím, že byl Kristus ošizen o lásku, která Mu náležela, o lásku mužů i žen, kteří mohli být zrozeni z Božího ducha.

Byl rozhořčen tím, že lidé s masitým srdcem se marně dovolávali bohů se srdcem z kamene.

Byl rozhořčen tím, že usmiřující Kristova krev byla pošlapána a bylo jí pohrdnuto jako mrvou.

Byl rozhořčen proto, že se intelektuálové vysmívali vzkříšení a nanebevstoupení živého Božího syna.

Byl rozhořčen tím, že lidé nacházející se jen krůček od věčného a nevyslovitelně strašného pekla mohli jíst, pít a být veselí.

Byl rozhořčen tím, že se d'áblu dařilo lidi držet svázané v řetězech strachu a žádosti a pak, po smrti, je věčně věznit v bezedné propasti.

Lhostejnost průměrného křesťana vůči ztraceným je donebevolající. My věřící dneška nutně potřebujeme křest Pavlovým svatým hněvem.

V řecké mytologii je legenda o Hydře, která se každý rok vynořila ze své jeskyně, hladová a chrlící oheň. Cenou za usmíření nestvůry bylo obětování sedmi nejkrásnějších panen nebo nejlepších mladíků. Hydra je vždycky hltavě sežrala. Uspokojená se pak zas na rok vrátila do své sluje.

Mnozí lidé jdou a vydávají svědectví ve prospěch falešných bohů a kultů, ne jen jednou ročně či jednou denně, ale mnohokrát za den.

S chutí k jídlu, která mnohonásobně přesahuje apetit tohoto řeckého draka, požívá to nenasytné monstrum různých kultů lidské duše.

Ale koho to zajímá? Ten, kdo klepe na mé dveře, aby mi zvěstoval, není nadšený letniční, ani horlivec hnutí svatosti nebo neotřesitelný baptista. Je to poblouzený svědek Jehovův nebo bezobsažný mormon. Falešné kulty jsou hrůzný obrázek toho, jak ztracení lidé vyhledávají ztracené lidi a vedou je k věčnému ztracení.

Zeptejte se sami sebe a prozkoumejte svou duši:

Proč neútočíme? Proč se bojíme? Proč váháme?

Co dusí tu naléhavost? Copak nemáme co říct?

Jsme si nejistí svou vlastní znalostí Bible?

Chybí nám osobní ujištění o spasení?

Nejsme přesvědčeni o tom, že hříšníci stojí před hrozbou věčnosti v pekle?

Zapomněli jsme snad, že i my věřící budeme před soudnou stolicí souzeni nejen pro to, co jsme udělali, ale i pro to (a to je nepříjemné), co jsme udělat mohli?

Lhostejnost
průměrného
křesťana
vůči ztraceným je
donebevolající.

Ve výčtu toho, co jsme měli udělat, a neudělali, bude před soudnou stolicí Kristovou i bod „selhal ve svědectví“. Svědectví není možnost, je to povinnost. My křesťané jsme dlužníci.

Nejednou jsem stál na pódiu vedle nejstarší dcery Williama Bootha, zakladatele Armády spásy. Když jsme zpívali jednu z písní, které sama složila, viděl jsem, jak po její vrásčité tváři stékají velké slzy:

*Je to láska, která mě nutí,
abych šla hledat ztracené.
Vydávám Ti, Pane, všechno, co je mé,
za každou cenu – zachraň je.*

Mareshale (Kate Booth) svědčila vhod či nevhod. Provolávala evangelium v ulicích, v hospodách, na policejních stanicích, kam ji přivedli k výslechu, i ve vězení, kam byla, stejně jako Pavel, uvržena.

Otrásá mnou komentář, popisující očividnou křesťanskou mdlost: Zatímco v prvním století dokázalo 120 lidí z horní místnosti jít a otrást celým Jeruzalémem, v dnešní době 120 církví, které vyznávají, že mají stejnou zkušenost s Duchem svatým, si existuje v jednom z našich měst, a přesto širší veřejnost ani neví, že tam jsou. Z pohledu duchovního boje musíme my, církve, být vinni palbou slepými náboji. Nebo jinak řečeno, v duchu vozíme prázdné nákladní vagony.

Jsem hluboce přesvědčen, že jsme se přiblížili konci časů. Události dostanou rychlý spád, rychlejší, než čekáme. V tomto světle je třeba, abychom své výzvy k přijetí Krista udělali tak radikálními, aby rozhodnutí vydat se Pánu bylo skutečně: „Udělej to, nebo zemřeš!“

Teď není čas na krokodýlí slzy, polovičatá vydání nebo sliby plné emocí. Nikdy bychom neměli dovolit, aby nám takové věci zaneřádily oltář.

Kdybychom dnes šli po hlavní ulici a viděli majestátní budovy zasvěcené cizím bohům (falešným kultům), velmi pravděpodobně bychom to přešli chladně nonšalantní poznámkou, že „to je škoda, že lidé nemají víc rozumu, než aby propadli takovým věcem“. Říkám znova: Věřím, že je čas, kdy my, Boží lid, potřebujeme křest hněvem.

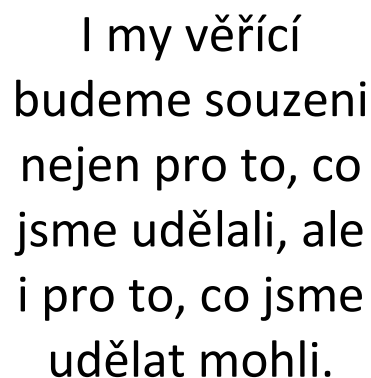
V Bibli je přikázání: hněvejte se a nehřešte. Příliš často se stává, že když se křesťan hněvá, je to v nepravou chvíli, kvůli nesprávné věci, na špatné lidi a na nesprávném místě. Hněv si velmi často vytváříme my sami v důsledku naší zraněné pýchy. Když je naše představa o vlastní svatosti a bezchybnosti pošpiněna. Nebo když nás rozčaruje poznámka o tom, že naše zlatá modla má hliněné nohy. Musíme mít na paměti, že svatý Boží syn, náš spasitel, se hněval na prodejce holubic a ty, kdo zne-
svěcovali dům Jeho Otce.

Vůbec bych se nedivil, kdyby naše cateringová pohoštění, ošuntělé evangelizační filmy, bezkrevné členství v církvi, naše nervózní pokusy svědčit (plus naše sebeuspokojení a přílišná shovívavost k sobě samým) ve srovnání se smrtí milionů pohanů vedly k tvrdému odsouzení od doběla rozpáleného srdce spravedlivého Syna Božího. Možná si taky vzpomenete na to, jak byl v jednom z příběhů v Bibli Ježíš rozhněván na tvrdost srdce těch, kteří úzkostlivě následovali zákon a systém synagogy. (Mk 3,5)

Svět, ve kterém nyní žijeme, je nejnešťastnější, jaký kdy byl. Bylo by bláznovství léčit člověka s rakovinou aspirinem a ujišťovat ho, že ho to vyléčí. Nemenší zločin je (dle mého) snaha utišit hlad milionů duší kolem nás kázáními, která nejsou zaměřena na Krista, která nepochází z touhou planoucího srdce kazatele, a nejsou smáčena slzami jeho vnitřního zápasu a strachu o padlého člověka.

Nejsme ve stejné situaci jako Pavel, když šel po hlavní athénské třídě, kde to byla nevědomost, pověřčivost a cizí bohové, kdo držel lidi a bránil světlu, aby zasvítilo do jejich duší. My se nacházíme v mnohem horší a hrůznější situaci. Jsme to my, kdo strhl staré oltáře Hospodinu a kdo vystavěl nové chromované oltáře Ištar a Baalovi.

Zrovna nedávno líčily minnesotské noviny, že školní rada v jednom městě rozhodla ze svých učebních programů vyřadit jakoukoli spojitost s křesťanstvím. Na té škole je konec s Biblemi, s modlitbami, s promočním obřadem, žádné zmínky o Vánocích, Velikonocích nebo jiných



I my věřící
budeme souzeni
nejen pro to, co
jsme udělali, ale
i pro to, co jsme
udělat mohli.

křesťanských svátcích. Povězte sami, jaký je rozdíl mezi takovou školou a školou v Sovětském svazu. (Moc by mě to zajímalo.)

Abychom se my, choří svatí, rozhořeli pro záchranu hynoucích, k tomu nás může vyburcovat jen pekelný zápach.

Ó být jako Ty, požehnaný spasiteli – rozhněvaní!

Více než kdy předtím bychom měli volat se sestrou B. P. Head:

*Ó dechu života, přijď a zachvat' nás,
probud' svou církev životem a mocí.
Ó dechu života, přijď, vyčist' a obnov nás
a připrav svou církev na tuto hodinu.
Ó Boží větrě, ohýbej a lámej nás,
dokud s pokorou nevyznáme svou potřebu.
Pak ve své něžnosti přetvoř nás,
Obživ, obnov nás, o to tě žádáme.
Ó dechu lásky, přijď a vdechni do nás
obnovující mysl, vůli a srdce.
Přijď Kristova láska, zčerstva nás získat,
obživ svou církev v každém ohledu.
Ó Kristovo srdce, tehdy za nás zlomené,
v něm nacházíme sílu i odpočinek.
Utěš naše zlomená, kající se srdce,
nechť je Tvá čekající církev požehnána.
Obživ nás, Pane! Polevuje snad nadšení,
zatímco se širá pole bělejí ke žni?
Obživ nás, Pane, svět čeká,
vybav svou církev, aby mohla přinést světlo.*